

maatte antages at blive Embedsmand, hvis Lønning kunde stige indtil 12,000 Rbd., saa be- roede dette paa, at jeg havde misforstaaet et enkelt Sted i Loven. Jeg troer ikke, at dette Sted er klart affattet, men jeg er, eslerat jeg havde udtalt mig igaar, kommen til at see, at det vedkommende Sted ikke maa antages at skulle forstaaes saaledes, som jeg tidligere havde opfattet det. — Der er dernæst et andet Punkt, med Hensyn til hvilket der ogsaa hersker en Misforstaaelse. Jeg anførte nemlig angaaende § 2, at det havde været ønskeligt, om den ærede Minister, ligesom det skete i Loven om de juridiske Embedsmænds Lønning, havde opstillet hvert Kald især i sin forskjellige Klasse, saa at man kunde have et klart Overblik over det Hele. Den ærede Minister svarede dertil, at den Tabel, der er vedføjet Loven, var en Deel af den, og at som Følge deraf det, jeg havde ønsket, var opfyldt, kun med den Undtagelse, at det ikke stod i selve § 2, men derimod i den Deel af Loven, som udgjør dette Tillæg. Jeg har ikke kunnet antage, at denne Tabel skulde ansees som en Deel af Loven; thi i saa Fald forekommer det mig, at den ikke kunde være, som den er. Det synes mig, at det ikke hører hjemme i selve Loven at anføre, hvilke Indtægter de forskjellige Embeder saavel nu som hidtil have haft, hvilket Indvaanerantal der nu findes i de forskjellige Sogne eller hvilket Jordareal der nu hører til de forskjellige Kald; alt dette er statistiske Oplysninger, som ere meget gode at have, naar man vil danne sig en Mening om den Beregning, der er opstillet, men jeg troer som sagt slet ikke, at disse forskjellige Ting høre hjemme i en Lov, og jeg kunde derfor ikke troe, at dette Schema skulde ansees for en Deel af Loven. Dette kunde jo imidlertid forandres ved at flytte Bestemmelsen om Embedernes fremtidige Klasseansættelse over i § 2, men ved Siden deraf udtalte jeg, at den Beregning, der er sat i § 2, aabenbart ikke bør staae i Loven; thi derved forhindrer man jo sig selv fra at kunne tage andre Momenter end de der omtalte med i Betragtning ved Ansættelsen af de enkelte Embeder i de forskjellige Klasser. Naar det her er lovbekræftet, at det er disse Momenter, der skulle tages i Betragtning, saa er der givet saa skarpe

og bestemte Regler, at de ingen Undtagelse taale. Derimod kunde Oplysninger om, hvorledes Beregningen er kommen ud, hvorledes Kaldene ere satte i Klasse, være hensigtsmæssige. Der kan være andre Momenter, som gjøre, at man, efterat Beregningen er gjort, kan ønske at sætte nogle Kald op og andre ned, men deri er man forhindret ved, at dette Punkt bliver en Bestanddeel af selve Loven.

Ved igaar at omtale Spørgsmaalet om de geistlige Embedsmænds Stilling udtalte jeg, at de geistlige Embedsmænd ikke ere anderledes stillede ligeoverfor Staten end de juridiske Embedsmænd, at de ansættes eller bestikkes ligesom disse til for en vis Løn at udføre et vist Arbejde, og at ingen geistlig Embedsmand ved sin Ansættelse erhoder Ret til sammen med sine Kolleger som Korporation at udøve en videre gaaende Myndighed. Den ærede Minister meente at kunne afvæbne denne Paastand ved at henvise til, at Grundloven taler om, at Folkekirken skal have en egen Forfatning, og han spurgte: Er Folkekirken da ikke et Samfund, som staaer aldeles afsluttet for sig og som maa have Noget at bethyde? Men dertil maa jeg strax oplyse, at jeg ikke talte om Folkekirken, men om de geistlige Embedsmænd, og jeg antager dog ikke, at enten den ærede Minister eller nogen Anden vil paaftaae, at Folkekirken er det Samme som de geistlige Embedsmænd. Folkekirken er et Samfund, og som saadant maa den efter Grundloven have en Forfatning, men her er Spørgsmaalet, om de geistlige Embedsmænd staae i noget andet Forhold ligeoverfor Staten, have nogen større Myndighed i Samkvæm med deres Kolleger end de juridiske Embedsmænd, naar disse maatte faae isinde at træde sammen i Foreninger som ved Dommermødet i Korsør og der fatte Beslutninger. Jeg siger, at naar de geistlige Embedsmænd faae i Sinde at træde sammen og forhandle en eller anden Sag, hvortil de ligesom andre have Ret ifølge Grundloven, saa bethyder det ikke mere, end naar Andre gjøre det; de ere ikke berettigede til at træde sammen som Korporation og erklære, at de ere en Magt overfor Staten. Det er det, man seer, at flere geistlige Embedsmænd bestandig komme til at udtale sig om som Noget, de ere i deres gode